

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 001150 12 Кж
Бања Лука, 11.9.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као председника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.А. и И.Ђ. због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Источном Сарајеву изјављеној на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 15 0 К 001150 11 К од 27.4.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.9.2012. године у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптужених и бранилаца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 15 0 К 001150 11 К од 27.04.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву бр. 15 0 К 001150 11 К од 27.04.2012.године, оптужени М.А. и И.Ђ. су на основу члана 290. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) ослобођени од оптужбе за кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС).

Ову пресуде благовременом жалбом побија окружни тужилац у Источном Сарајеву због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Републички тужилац је на сједници вијећа изложила жалбу и предложила да се жалба уважи.

Бранилац оптуженог М.А., адвокат З.Ч. из Р., у писменом одговору на жалбу и на сједници другостепеног вијећа предложила је да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда, а то је подржао и сам оптужени.

Бранилац оптуженог И.Ђ., адвокат М.С. из Б., на сједници вијећа предложио је да се жалба тужиоца одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди, што је подржао и оптужени.

Пошто је испитао побијану пресуде у смислу члана 320. ЗКП РС овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Тужилац у жалби наводи да је првостепени суд неправилно примијенио одредбу члана 288. став 1. ЗКП РС, када му није дозволио да поновно испита свједока Е.П. уз коришћење исказа датог у истрази зато што тај исказ није користио у директном испитивању, нити га је предложио у оптужници као доказ. По становишту жалбе овим је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, јер је неправилна примјена горе наведене одредбе директно утицала на то да чињенично стање буде неправилно и непопотпуно утврђено, пошто је свједок у свом ранијем исказу битно другачије описао критични догађај, а то је утицало на законито и правилно доношење пресуде.

Оправдан је приговор жалбе да је првостепени суд погријешно када тужиоцу није дозволио да поновно испита наведеног свједока и да при томе користи његов исказ који је дао у истрази. Прије свега потребно је указати да закон познаје директно и унакрсно испитивање, а не додатно испитивање на које се суд позива у образложењу пресуде, а и жалба у својим разлозима. Одредбом члана 277. став 1. ЗКП РС је прописано да је дозвољено поновно испитивање свједока од странке, односно браниоца који га је позвао, а чланом 288. став 1. ЗКП РС да искази из истраге могу бити коришћени на главном претресу приликом директног и унакрсног испитивања. Пошто је свједока Е.П. позвао тужилац овдје се ради о директном испитивању, по свим правилима која за њега важе, укључујући и могућност коришћења исказа датог у истрази, пошто она ни једном одредбом закона није искључена. Коришћење исказа није условљено његовим предлагањем као доказа у оптужници, јер је саслушање свједока било предложено у оптужници, а то само по себи подразумијева и могућност коришћења ранијег исказа сходно цитираној законској одредби. Дакле, поступајући на овај начин првостепени суд је на главном претресу неправилно примијенио одредбу члана 288. став 1. ЗКП РС.

Међутим, овдје се мора имати у виду да је тај свједок на главном претресу дао детаљан исказ који је у сагласности са исказима других саслушаних свједока и осталим изведеним доказима. Осим тога евидентно је одсуство материјалних доказа о повредама које се наводе у оптужници, а околности прегледа и јављања у амбуланту, детаљно су разјашњене саслушањем свједока др Ђ., а све то вјештачењем др Г.С. Првостепени суд је те доказе пажљиво и детаљно цијенио, дајући исцрпне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Код оваквог стања ствари онемогућавање тужиоцу поновног испитивања свједока уз коришћење

његовог исказа из истраге, које је резултат неправилне примјене одредбе члана 288. став 1. ЗКП РС, није утицало на правилно и законито доношење пресуде која се побија жалбом, ради чега није ни почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, као што то жалба тврди.

Пошто жалба своју тврдњу о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању заснива на изнесеној битној повреди кривичног поступка, која овом приликом није почињена, то је и овај жалбени приговор неоснован.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 327. ЗКП РС, жалбу одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић